

[A. C. Mortensen.]

for hele Konverteringsspørgsmaalet, blev det derved yderligere vanskeliggjort.

Da der nu ikke var anden Udvej, erklærede Ministeriet: Saa maa vi gaa til Bankerne med det, Partierne kan enes om. Resultatet kender vi alle. Bankerne erklærede, at de ikke turde gaa ind i denne store Risiko, medmindre Sparekasserne ogsaa blev interesseret i Konverteringens Gennemførelse, og disse nægtede bestemt at gaa ind i nogen Art af Risiko og afskar derved al yderligere Forhandling. Nu siger Venstre i sin Vaande: Vi beklager, at Regeringen ikke har mæglet mellem Banker og Sparekasser. Men her var ingen Mægling mulig, efter at Sparekasserne kategorisk havde nægtet at gaa ind i Risikoen og Bankerne havde erklæret, at saa var der ikke noget at forhandle om — Bankernes Forslag var heller ikke helt tilfredsstillende, men herom kunde der vel have været forhandlet, om ikke Sparekasserne ved deres kategoriske Nægtelse havde afskaaret al Forhandling.

De Konservative bebrejder i Betænkningen Regeringen, at den har bragt Rigsdagen i den fantastiske Situation, som det hedder i konservativ Sprogbrug, at Regering og Rigsdag er enige om en Lovgivning, Indenrigsministeren, og Ministeriet i det hele taget, ikke kan gennemføre. Denne Kritik er ganske ved Siden af. De to Partier har paa Forhaand faaet tilstrækkelig klar Besked om, at Regeringen ikke ventede at faa et Resultat, saaledes som de to Mindretalspartier stillede sig. Man behøver ikke at have ret stærk Fantasi for at udmale sig, hvilket fantastisk — for at blive i den konservative Sprogbrug — Hyl man vilde have udstødt i Venstre- og Højrepressen, om Regeringen havde nægtet at undersøge Bankernes Stilling til det, der var Mulighed for at opnaa Enighed om med de andre Partier. Meget tyder paa, at hvis det havde været muligt at skabe Grundlag for Gennemførelse af Regeringens Forslag i Rigsdagen, havde vi straks været klar til at paabegynde Konverteringen.

Nu ser jeg nok, at „Berlingske Tidende“ skriver, at de Udtalelser, Flertallet har fremsat i Betænkningen angaaende dette Spørgsmaal, er falsk Forklaring — det er da godt, det ikke er falsk Forklaring for Retten, for saa havde jeg, som har affattet Udtalelserne, staaet til 3 Maaneder i Spjældet. (*Christmas Møller*: De skulde have haft meget mere! De skulde helt ud af Tinget!). Men det kan jeg da ikke komme endnu. Det er imidlertid ikke os, der giver falsk Forklaring; „Berlingske Tidende“ er der vild paa Karetten. Gan-

ske vist siger Bankerne, at selv om Bestemelsen om Rentesenkning havde været taget med, havde de ikke turdet gaa ind i den samlede Konvertering af hele den paagældende Obligationsmasse, men de gør ganske rigtigt opmærksom paa, at Lovudkastet ogsaa aabnede Udvej for en trinvis Konvertering, og havde vi endda faaet den i Gang, havde det været højest sandsynligt, at vi inden lang Tid havde haft hele Konverteringen i fuld Gang. Og Bankerne siger intet om, at selv om Bemyndigelsen til Handelsministeren var givet, vilde de alligevel have forlangt Sparekasserne som Medgaranter, men meget tyder paa, at det havde de ikke gjort, i hvert Fald var de ved Konverteringsforslaget sidste Sommer tilfredse med at have „Bikuben“ med. Naar man nu ved, hvilken Kamp der i Provinserne føres mellem Banker og Sparekasser om at faa fat i Sparemidler, forstaaer man i hvert Fald meget vel, at Bankerne ikke turde gaa ind i den store Risiko, hvis de kunde risikere, at en hel Del Obligationsejere skulde faa i Sinde at forlange deres Penge for at indsætte dem i Sparekasserne til 3½ pCt. Rente.

Derfor er saavel Udtalelserne i „Berlingske Tidende“ som i den konservative Betænkning om denne Sag ganske ved Siden af. Det faktiske er, at nu har de to Partier, der repræsenterer Landstingsflertallet, tre Gange forhindret Konverteringen, og saa har de endda, jeg havde nær brugt det uparlamentariske Udtryk, Frækhed nok til i stærke Ord at bebrejde Regeringen, at Konverteringen er strandet. De bærer sig ad som den Mand, der havde stjaalet og af alle Kræfter løb op ad Gaden og raabte: Stop Tyven! for at afede Opmærksomheden fra, hvem Forbryderen var.

Men selv om de to Partier laver aldrig saa mange Krumspring, skal det ikke lykkes dem hverken at løbe fra Ansvar eller snakke sig fra det, de skal blive holdt fast til det med 4 Tommers Søm, og det skal blive raabt ud over Landet, saa det kan høres i hver en Vraa, at det er Venstre og de Konservative, der har ødelagt hele denne Sag. Det er da mit Haab, at der er saa store Interesser ude i Befolkningen for den Rentesænkningspolitik, Konverteringen var et Led i, at hvis vi atter kommer til at behandle Konverteringsspørgsmaalet herinde paa Rigsdagen, hvad der slet ikke skulde for-bavse mig, vil Befolkningen have belært deres Rigsdagsmænd om, at det gaar ikke an endnu en Gang at spænde Ben for denne Sag.

Nu falder man særlig over Indenrigsministeren, navnlig de Konservative, de er